

— Единственото, което имамъ на тоя свѣтъ, е багажътъ ми, Богданъ. Какво ще правя безъ коприненото бельо, безъ скжпитъ си рокли? По прося ли да тръгна, като непознато бедно момиче?... Но сега всичко се нареди само по себе си. Утре пристигаме въ Марсилия. А тамъ и безъ това всички ще слѣземъ.

Тя отминава. Носи два портокала за близначетата на италианката, които все още горятъ въ треска.

Société Générale de Transports Maritimes à Vapeur посрѣща пжтниците на параходитъ си въ всѣко пристанище, храни ги, настанява ги въ хотела и се грижи за тѣхъ, докато ги отведе до крайната цель на пжтуването имъ. Компанскитъ агенти посрѣщатъ пжтниците на Alsina, натоварватъ ги въ омнибуси и ги отвеждатъ въ марсилския Hôtel d'Orient.

Следъ завършването на всѣки свой рейсъ океанскиятъ параходъ почива една седмица на компанския кей и презъ тази седмица домакинътъ улавява смѣткитъ, моряцитъ пречистватъ парахода, машиниститъ провѣрватъ машинитъ му. Въ общия редъ на това подготвяне на новия рейсъ морякътъ Богданъ застава мирно предъ своя пръвъ капитанъ, който другарски му обяснява:

— За всичко сте си виновенъ вие, мой драги, и боцманътъ иска на всѣка цена това. Защо сте се бъркали тамъ, дето не ви е работа? Вие сте морякъ, вие не можете да снемате багажъ и да помагате на разни... авантюристи. Не, нищо не зависи отъ менъ. Но компанията е длъжна да ви изпрати до мѣстото, дето сте си намѣрили работа, или до родния ви градъ. Такъвъ е законътъ. Вие бѣхте? ...